

စိုးရိုးစာပေ

လုံးချင်းစာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

ချစ်တတ်သူရဲနုလုံးသား

ကလေးတဲ့ ...။

ဟင့်အင်း....။

ကျွန်မကို အဲသလိုခေါ်တာကြီး မကြိုက်ပါဘူး။

တကယ်ဆို...

ကျွန်မအသက် (၁၈)နှစ်ပြည့်ပြီးပြီလေ။ မြင့်မားတဲ့ အရပ်အမောင်းလေးနဲ့ လိုက်ဖက်ညီတဲ့ ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်လျလျလေးကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသေးတယ်။

သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲလို့ အများက ချီးမွမ်းရတဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကလည်း ရှိနေတယ်။

ဒါနဲ့ တောင်...

ကလေးတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်လိုက်တာ တကယ့်ကို မတရားတာပဲ။

(သမုခ)

အခန်း(၁)

"အန်တီမေ ... ကိုကိုရှိလားဟင်"

"ရှိတယ် သမီးလေး ... လာလေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

တံခါးပေါက်ဝလေးတွင် ရပ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ မျက်လုံးလေးဝှေ့ဝဲကာ ဧည့်ခန်းထဲကြည့်ပြီး အိမ်ထဲ သို့ သူမ ခြေကလေးဆောင့်ကာ ဝင်ခဲ့မိသည်။ ။ ကျွန်မရဲ့ အမူအရာလေးကိုကြည့်ပြီး အန်တီမေက ပြုံး ကာ ...

"သမုခလေး ... နှုတ်ခမ်းကြီးကလည်း စူပာပေပေလေး၊ ဘာလဲ သမီးကိုကိုနဲ့ စိတ်ကောက်နေပြန်ပြီလား"

ကျွန်မ ...

အန်တီမေ့အမေးကို ပြန်မဖြေပဲ ခပ်ပေပေလေး ထိုင်နေမိသည်။ ။

"သမီး ... အန်တီမေ့ကို ပြောဦးလေ၊ သမီးကိုကိုနဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မေမေ"

ဟင် ... ။

ဖြေလိုက်သံကြီးက ကျွန်မတို့ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ထွက်လာတာ မို့ လန့်ဖျပ်ပြီး လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ ကိုကိုဖြစ်နေ၏။

"အလကား မေမေ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းပြီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့ ကို သူက လိုက်ချင်သတဲ့ လေ၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ အားလုံး ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ၊ ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ကား ကလည်း စစ်ကားကြီး၊ ဒါကို မလိုက်ရဘူးပြောလို့ သင်းက စိတ်ကောက်နေတာ၊ ဆောရီးပဲ သမုခ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သေအောင်စိတ်ကောက်ပြနေလည်း"

ထားရစ်ခဲ့ရမှာပဲ၊ လုံးဝခေါ်မသွားဘူး"

"ဟွန်း ... ကိုကိုမခေါ်ချင်လည်း ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ သွားလို့ ရတာပဲ၊ ရန်ကုန် မြို့ကြီးမှာ ရုပ်ရှင်ကားတွေ ပေါမှ ပေါ၊ အငှားကားတွေဆိုလည်း ပြည့်လို့၊ ဘယ်အချိန်သွားကြည့် ကြည့်ဖြစ်တယ်"

"အံမာ ... အဲဒါတော့ ငါလည်း သိတာပဲ၊ သွားပေါ့ .. နင့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းသွား၊ ငါကြည့်တဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံကိုတော့ လုံးဝမလိုက်နဲ့၊ ငါနင့်ကို အဖော်လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ချင်ရင် တခြားရုပ်ရှင်ရုံကို သွားကြည့်"

ကိုကိုက သူ့ရှိနေတဲ့ နေရာလေးကို ကျွန်မလိုက်မှာ အသေအလဲ ကြောက်နေပုံရသည်။ ။ တူးတူး ခါးခါးကိုပဲ ငြင်းပယ်နေ၏။ အဲဒါကိုပဲ ကျွန်မကလည်း မကျေနပ်တာ။

ကျွန်မလိုက်တော့ ဘာဖြစ်မှာ မို့လဲ။

ဘာမှ မသင့်တော်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မက ခြံချင်းကပ်လျက် ဟိုးငယ်ငယ်လေး ကတည်းက အတူတူကြီးပြင်းလာရတဲ့ သူတွေလေ။ ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကိုလည်း ကျွန်မ ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသားပါ။ ဒါကို တမင်မခေါ်ချင်လို့ ငြင်းဆန်နေတာ။

"မရဘူး ... သမုခ လိုက်မှာပဲ"

"ဟာကွာ ... ဒီကောင်မလေး"

အလျှော့မပေးသော ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ကိုကိုတစ်ယောက် အသည်းတွေ ကျလိကျလိ ယား နေပုံရသည်။ ။ အန်တီမေ့ရှေ့မှာ မို့သာ ကျွန်မခေါင်းဆီ လက်သီးဆုပ်လေး ရောက်မလာခြင်းရယ်ပါ။ မဟုတ်ရင်တော့ ဂွတ်ခနဲနေအောင် ထုပြီးလောက်ပြီ။

"သမုခ ... အရမ်းကြည့်ချင်နေတဲ့ ဟာကို"

"ဟ ... မိန်းကလေးနဲ့ စစ်ကား ဘာဆိုင်လို့ လဲဟ"

"မဆိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူက သတ်မှတ်လဲကိုကို"

"ဘာ"

"မိန်းကလေး ... စစ်ကားမကြည့်ရဘူးလို့ ဘယ်သူသတ်မှတ်လို့ လဲ"

ကျွန်မ ...

သည်းမခံနိုင်စွာပင် ရန်တွေ့မိသည်။

"မေမေနော် ... သမုခကို ကြည့်ပြောဦး၊ တကယ်ပဲကွာ အလုပ်မဟုတ်တာ အရမ်းရှုပ်တာပဲ"

ကိုကို ငြီးငြူသံကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် နိုင်လှသလို ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ခံပြင်း ပေါက်ကွဲချင်နေသည့် အရိပ်အယောင်လေးတွေ မြင်နေရသည်။ ကျွန်မထံသို့ မျက်ထောက်နီကြီး များ နှင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်ကာ အံ့ကိုတင်းနေအောင် စေ့ကြိတ်ပြ၏။

သို့သော် ...

ကျွန်မ မသိချင်ဟန်ပဲ ဆောင်နေလိုက်သည်။

"ကဲပါကွယ် ... သမီးလေးက ဒီလောက်ကြည့်ချင်နေမှ တော့ခေါ်သွားလိုက်ပါတော့ သားရယ်၊ ကိုယ့်ညီမလေးပဲဟာ သူစိတ်ကျေနပ်အောင် ကြည့်ခိုင်းလိုက်ပါ"

"ဟာဗျာ ... မေမေကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဒီကောင်မလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆင်းရဲခိုင်းပြန်ပြီ၊ မခေါ်ချင်ဘူး မေမေ၊ သမုခမလိုက်ရဘူး"

မေမေ ကြားဝင်ဖျန်ဖြေမှုကို ကျွန်တော် လုံးဝသဘောမကျမိ။

ဘယ်နှယ် ...

အလကားနေ ဒီအရှုပ်ထုပ်မလေး ပျော်ရွှင်ရေးပဲ ဦးစားပေးကြည့်နေတယ်။ သမုခက အရင်ကလို ကလေးပိစိညှောက်တောင့်လေးမှ မဟုတ်တော့တာ။ သူငယ်ချင်းတွေက သမုခကိုကြည့် ပြီး ရွှေယောက်ဖကြီးလို့ စနောက်နေကြပြီ။

ဒီကြားထဲ ...

သူမကို ခေါ်ရမယ်ဆိုတော့ အများ အမြင်မှာ တစ်မျိုးထင်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မည်။ ဘာပဲပြောပြော သမုခက သူ့ညီမအရင်းလေးမှ မဟုတ်တာ။ ခြံချင်းကပ်လျက်နေပြီး အိမ်ကို ဝင်ထွက် ဗိုလ်ကျနေတဲ့ မေမေ့ အချစ်တော် သမီးကလေး။

ဒါကို ...

ရုပ်ရှင်အတူသွားကြည့်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ချေ။

"ဟာဗျာ ... ဘယ်လိုပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုခေါ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး မေမေ"

"အလကား ... အန်တီမေ၊ ကိုကို တမင်အကြောင်းပြနေတာ၊ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ သွားကြည့် မှာ မို့လို့ သမီးလိုက်မှာ ကို တားဆီးနေတာ အန်တီမေ"

"သမုခနော် ... နင်မကျပ်နဲ့ ဟာ၊ နင့်ကိုမခေါ်ချင်တာ ငါ့စိတ်ငါ့သဘော မဟုတ်ဘူး ၊ ဟိုကောင်တွေ ပါးစပ်ဆော့လွန်းလို့ မလိုက်စေချင်တာ၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးတွေ တစ်အုပ်ကြီး ကြားမှာ နင်တစ်ယောက်တည်း မိန်းကလေးရှိတာဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင် မကောင်းဘူး"

ဟ"

"အို ... ဒါဆိုလည်း သူတို့ ကို ထားခဲ့ပေါ့ ကိုကိုရဲ့ ၊ သမုခ အဖော်ပါ တာပဲဟာ၊ နှစ်ယောက်တည်းသွားကြည့်မှာ ပေါ့၊ ကျွန်မ လိမ်လိမ်မာမာ နေပါ့မယ် ကိုကိုရဲ့ ၊ အဲဒီလောက်ပဲ စိတ်ပုပ်မနေပါနဲ့ ၊ ချီသွားရတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ များ ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်လေးမို့ အပျင်းပြေလေး လိုက်ချင်တဲ့ ဟာကိုများ မခေါ်ချင်ဘူး"

"တော်ပါ ... ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုကြီးပဲ"

ကျွန်မနဲ့ ကိုကိုတို့ အပြန်အလှန် မျက်စောင်းခဲ့နေကြပုံကိုကြည့်ကာ အန်တီမေတစ်ယောက် သဘောတွေအကျကြီး ကျနေတော့သည်။ ။

နောက်ဆုံးတော့ ...

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မကပင် အနိုင်ရခဲ့ပါသည်။ ။ အန်တီမေရဲ့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်အရ သမုခ ဆိုတဲ့ ကျွန်မမပါလျှင် ကိုကိုလည်း ရုပ်ရှင်သွားမကြည့်ရဘူးဆိုတဲ့ တားမြစ်ပိတ်ပင်သံလေးက ထွက် လာ၏

။

ဒါကို ...

ကိုကို မကျေနပ်ပေမယ့် ငြင်းပယ်မရဲစွာပင် လက်ခံလိုက်ရသည်။ ။

ကျွန်မက ဟေးခနဲ ထအော်ကာ ခုန်ပေါက်ပျော်ရွှင်နေသော်လည်း ကိုကိုမျက်နှာချောချော ကြီးမှာ တော့ စူပုပ်တင်းမာလို့ နေတော့သည်။ ။

အိမ်ဘက်သို့ ကျွန်မ အမြန်ပြန်ကာ ရေမိုးချိုး အလှအပပြင်၏။ ထူးဆန်းနေတဲ့ ကျွန်မ အသွင်ကိုကြည့်ပြီး မာဓိက တအံတဩဖြစ်နေသည်

။

"ဟဲ့ ... ဒါက ဘယ်ကိုခြေဆန့်ဦးမလို့ လဲ၊ မျက်နှာမှာ လည်း အလှအပတွေ ခြယ်သလို့ ပါလား သမုခ၊ ပြောစမ်းပါဦး ဒါက ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့ မာမီရဲ့ "

"ရုပ်ရှင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့ သွားမှာ လဲ၊ ဘာကားမို့လို့ လဲ သမုခ"

"စစ်ကားတဲ့ မာမီ၊ အရမ်းကောင်းတယ်လို့ သတင်းရထားတယ်၊ ကိုကိုနဲ့ သွားမှာ လေ"

"ကြည့်စမ်း ... မောင်မိုးမြင့်ထွဋ်ကို ပြဿနာရှာလာပြန်ပြီထင်တယ်၊ ဟိုက ညည်းလေးကို ခေါ်ချင်လို့ လား သမုခရဲ့ "

"အမလေး ... ကိုကိုစိတ်ပုပ်က ဘယ်ကလာခေါ်ချင်ရမှာ လဲ၊ သမီးအတင်းပူဆာလွန်းလို့ သာ အန်တီမေ့ကို ကြောက်ပြီးလိုက်ခိုင်းတာ"

"သမီးရယ် ... ကိုကိုကြည့်ချင်တာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားကြည့်ပါစေကွယ်၊ သမီးက ဘာလိုက်ရှုပ်ဦးမလို့ လဲ"

"မာမီမသိပါဘူး ... ကျွန်မ ကိုကိုကို အမြင်ကတ်လွန်းလို့ သာ လိုက်မှာ ၊ အခုတလော ကိုကိုအမူအရာတွေက ပျက်နေတာ မာမီ သတိထားမိလို့ လား၊ ကိုကို ကျွန်မကို ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်ချင်နေတယ်"

"ရှောင်မှာ ပေါ့ကွယ် ... သမီးက ပြဿနာအိုးလေးပဲဟာ၊ ဘယ်သူက အနားမှာ ခေါ်ထား ချင်ပါ့မလဲ၊ ကိုကိုမလွန်ဘူး"

"မာမီနော် ... ကိုယ့်သမီးလေး ဒီတစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ ဟာကို အဲဒီလိုဝေဖန်ရလား"

"မာမီပြောတာ မှားလို့ လား သမီးရဲ့ "

"တော်ပြီ ... မာမီရာ ပြင်ရတာတောင် စိတ်မပါတော့ဘူး"

"ကဲပါကွယ် ... စိတ်ကလည်း အကောက်မြန်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့၊ လိုက်မယ်ဆိုလည်း မြန်မြန်လေးပြင်ဆင်လေ၊ တော်ကြာ သမီး ကိုကို စောင့်နေရဦးမယ်"

သမုခ အဝတ်အစားတွေကို နှုတ်ခမ်းစုစုလေးနှင့်ပင် လဲလှယ်ဝတ် နေမိသည်။ ။ ကျောင်းပိတ် ရက် အိမ်ထဲမှာ အဖော်မဲ့ပျင်းရိစွာ ကျွန်မမ နေလိုတာတော့ အမှန်ပင်။ ဒါကြောင့်လည်း စစ်ကားကို မကြိုက်ပါပဲ ကိုနဲ့ အတူ သွားကြည့်ဖို့ ပူဆာမိခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ။

"ချစ်သမီး ... လိုက်သွားရင်လည်း အေးအေးဆေးဆေးလေးနေနော် ကိုကိုစကားကိုလည်း နားထောင်၊ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလိုလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ၊ ကိုကိုပြန်တိုင်သံကြားလို့ ကတော့ နောက်တစ်ခါဆို မလိုက်ရ တော့ဘူး"

"မာမီကလည်း သွားတောင်မသွားရသေးဘူး မှာ လိုက်တာမဆုံး တော့ဘူး၊ သွားချင်စိတ် တောင်ကုန်နေပြီ"

"အေးပါ ... မကြိုက်ဘူးဆိုလည်း မပြောတော့ဘူး၊ စိတ်တော့မကော က်နဲ့၊ ချောရတာ မောလွန်းလို့ ၊ သွားမယ် ... သွားမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မအခန်းလေးထဲက မာမီပြန်ထွက်သွား၏။

မာမီရဲ့ နောက်ကျောပြင်လေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မပြုံးလိုက်မိသည်။ ။ ကျွန်မကို သိပ်ပြီး စိတ်ကောက်တတ်လွန်းတဲ့ သမီးဆိုးလေးတစ်ယောက်မို့ မာမီတို့ နည်းမျိုးစုံသုံးကာ ချောတတ်သည်။ ။

ဒယ်ဒီက ...

ကျွန်မအသက်(၅)နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက ဆုံးသွားတာမို့ အဖမဲ့

သမီးလေးဆိုပြီး မာမိက သနားချစ်နှင့် ချစ်ခဲ့သည်။ အဖော်မဲ့ အထီးကျန်နေတဲ့ မာမိအတွက် ကျွန်မသာလျှင် သူ့ကမ္ဘာ၊ သူ့အနာဂတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထား၏။

ဒါကြောင့်ပဲ ...

မာမိအားနည်းချက်ကိုသိကာ ကျွန်မက ပို၍ ဆိုးခဲ့သည်။ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး လိုချင်တာကို ရအောင်ဖန်တီးယူခဲ့သည်။ မာမိကလည်း ကျွန်မရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို ပြည့်အောင်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာလေ။

ကိုကိုအမေ အန်တီမေကလည်း ဘာထူးလို့ လဲ။

တစ်ချိန်လုံး သမီးရူးရူးနေတဲ့ သူ။ ကိုကိုမိုးမြင့်ထွဋ်ကိုမွေးပြီး သားအိမ်မကောင်းတော့၍ နောက်ထပ်သားသမီးထပ်ယူလို့ မရတော့ချေ။ အမျိုးတွေထဲမှာ ယောက်ျားသားတွေချည်းများ တဲ့ အန်တီမေက သူ့အတွက် အဖော်ရမည့် သမီးတစ်ယောက်အသည်းအသန်လိုချင်ခဲ့တာလေ။

သို့ပေမယ့် ...

ဆန္ဒမပြည့်ဝစွာပင် သားတစ်ယောက်တည်းရပြီး ကျေနပ်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်းလာတော့ ကျွန်မက ငါးနှစ်သမီးအရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့။ ကာတွန်းရုပ်ကလေးလို သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကျွန်မကို အန်တီမေက အရူးအမူးချစ်ကာ ထိန်းနေတော့တာပဲဟု မာမိက ပြောပြ၏။

သားနဲ့ သမီး ပြဿနာဖြစ်ရင်တောင် ကျွန်မဘက်ကပဲ အမြဲတမ်း ရပ်တည်ပေးခဲ့တဲ့ အန်တီမေပါ။ ကိုကိုက ကျွန်မထက်လေးနှစ်လောက်ကြီးပေမယ့် အမြဲတမ်း အရှုံးပေးခဲ့ရသူဖြစ်

သည်။

ကျွန်မကြောင့် ...

ကိုကို အမြဲတမ်း အရိုက်ခံရဖူးသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ...

လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ နာပါစေဟု ကိုကိုကို မေတ္တာလေး ပို့မိ၏။ ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မဘယ်တုန်းကမှ မသင့်မြတ်ခဲ့ချေ။ သို့သော် အမြဲမခွဲတတွဲတွဲတော့ နေမြဲပင် ဖြစ်သည်။

ကိုကိုက ...

ကျွန်မကို ချဉ်ဖတ်ဟု ငယ်ငယ်က ခေါ်တတ်၏။ လူကြီးတွေအလစ်တွင် လက်သီးဆုပ် ကလေးနှင့် ကျွန်မခေါင်းကို ထုတတ်သည်။ ကျွန်မ ငိုယိုပြီးတိုင်လျှင်တော့ ကိုကိုပြေးပြီပဲ။

ကျွန်မ ...

အိမ်မှာ နေတဲ့ အချိန်ထက် အန်တီမေတို့ အိမ်မှာ နေတဲ့ အချိန်က ပိုများ လွန်း၍ အန်တီမေသမီး ငယ်လေးဟု ပင် အသိမိတ်ဆွေတွေ ထင်ကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် လည်း အန်တီမေက ဟုတ်တယ်ဟု ဝန်ခံတတ်တာကြောင့် မိသားစုဝင်လေးတစ်ယောက်လိုကို ဖြစ်နေတော့၏။

"သမီးရေ ... ကိုကိုရောက်နေပြီ၊ ပြင်ဆင်လို့ မပြီးသေးဘူးလား"

"ပြီးပြီ ... မာမီရေ အခုပဲဆင်းလာတော့မှာ ၊ ခဏလေးစောင့်"

ခေါ်သံကြားတာနှင့် မှန်တင်ခုံရှေ့ကနေ ခွာကာ အောက်ထပ်သို့ အပြေးအလွှားဆင်းခဲ့မိ သည်။

ခြံထဲမှာ ...

ကိုကိုကားလေး ရပ်ထားထားတွေ့ရ၏။ ကားပေါ်ကနေမဆင်းဘဲ မူန့်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာ ကြီးနှင့် ကျွန်မကို ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကိုကိုကိုသွားလေးတွေပေါ်သည့်အထိ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။

ပြီးနောက် ...

မာမီဘက်ကိုလှည့်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ကိုကိုကားရှေ့ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကိုကို။

ကျွန်မတောင် ကားပေါ်တက်ရုံရှိသေး ခြံထဲကနေ ကားကို ဝေါခနဲနေအောင် မောင်းထွက် လိုက်တာမို့ တံခါးကို ကပျာကယာပိတ်လိုက်ရသည်။ ။

"ချဉ်ဖတ်မ"

ကိုကိုနှုတ်ခမ်းက မကျေမချမ်း ထွက်လာတဲ့ စကားသံလေးတစ်ခုကို မူ အထူးအဆန်းလုပ်ကာ ရန်ဖြစ်မနေတော့ပဲ ကျွန်မ ငြိမ်သက်နေလိုက်မိတော့သည်။ ။

အခန်း(၂)

"ဟင် ... ကိုကို ဒါကဘာလုပ်တာလဲ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ ဆို ဒီဆိုင်ထဲ ဝင်ပြီး ဘာလုပ်ဦး မလို့ လဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ ... အစကတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ ဆံပင်ညှပ်မယ်၊ ခေါင်းလျှော်မယ်၊ ပြီးရင် အိမ်ပြန်မယ်၊ ဒီဗြူတီပါလာက ကောင်မလေးတွေက လှလည်း လှ၊ တော်လည်း တော်တယ်လေ၊ အဟဲ ... သူတို့ လေးတွေက သဘောကောင်းလွန်းလို့ ဒီမှာ ပဲ အချိန်ကုန်ခံလိုက်တော့မယ်။"

ရုပ်ရှင်မကြည့်တော့ဘူး။ နင်လည်း လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့။ မလိုက်ချင်ကားထဲမှာ ပဲထိုင်စောင့်၊ ငါကတော့ ကားသော့ယူသွားပြီ သမုခ၊ ဘိုင့် ... ဘိုင့်"

စကားလေးဆုံးတာနှင့် ကိုကိုမိုးမြင့်ထွဋ်တစ်ယောက် ကျွန်မကို ကားထဲထားခဲ့ကာ သော့လေးကို ဝှေ့ယမ်းပြီး ထွက်သွားသည် ။

ကျွန်မ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ်လှည့်မကြည့်တော့ချေ။

မိုးမြင့်ထွဋ်တစ်ယောက်မှာ လည်း ကိုယ့်အတွေးလေးနဲ့ ကိုယ် မြူးနေရသည် ။ တော်တော် စိတ်ပုပ်တဲ့ သမုခကို အခုလိုလုပ်ခဲ့ရ၍ အကျေ နပ်ကြီး ကျေနပ်နေရ၏။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ချိန်းပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ပါမယ်ဆိုမှ သင်းက ကန့်

လန့်ကန့်လန့်ပါလာ၏။ ငြင်းဆန်လို့ လည်း မရ။ မေမေက သမုခမပါလျှင် သူပါမသွားရဘူးတဲ့ လေ။

ဒီကောင်မလေး ...။

မေမေ အလိုလိုက်လွန်းလို့ အခုလိုဆိုးသွမ်းနေတာ။ မေမေ့ရှေ့မှာ သူဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်လက်ခံခဲ့ပေမယ့် ဒီကောင်မလေးကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပညာပေးမှ ဖြစ်တော့မည် ဆိုတာကိုတော့ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ရိုက်သွင်းထားရသည် ။

ဒါကြောင့်လည်း ...

ရုပ်ရှင်ကြည့်မလိုလို ထွက် လာပြီး တမင်အလှပြင်ဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့တာ။

ကောင်းတယ် ...

ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်ဆိုပြီး မျက်နှာမှာ အလှအပတွေ ပြင်ဆင်ပြီး အပျံ့စားဝတ် လာပြီးတော့ မှ အိမ်ကို ဒီအတိုင်းချည်းပြန်ရတော့မှာ ။

တွေးရင်း သူ့မျက်နှာချောချောကြီးက ပြုံးလာရသည် ။ အခုချိန်ထိ သူ့နောက်ကို လိုက်မလာ ဘူးဆိုလျှင်တော့ ကားထဲထိုင်ကျန်နေခဲ့ရောပေါ့လေ။

အဟွန်း ...။

ထိုင်ပေဦးတော့ သမုခ "ချဉ်ဖတ်"ရေ။

ဒီမှာ လည်း လူကအရမ်းများ ပြီး စောင့်ရဦးမှာ ဆိုတော့ အနည်းဆုံး သုံးလေးနာရီလောက် ကြာဦးမှာ ပဲ။ သူ့လက်ထဲမှာ ကားသွေ့ပါလာတာ မို့လည်း ကားမောင်းထွက်သွားမှာ စိတ်မပူရချေ။

မိုးမြင့်ထွဋ်တစ်ယောက် ...

ကားသောလေးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်
လေးတစ်အုပ်ယူကာ ဖတ်ရင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် သူ့အလှည့်ရော
က်ဖို့ စောင့်နေမိတော့သည်။ ။

အချိန်တော်တော်လေး ကြာနေသည့်တိုင်အောင် သမုခတစ်ယောက်
ဆင်းလာတာ မတွေ့ရချေ။ ကားပေါ်မှာ များ စိတ်ကောက်နေသလားမ
သိ။ အခုချိန်ထိ ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်မလာသေးချေ။

ကောင်းတယ် ... ။

ဒီကောင်မလေး အလကားနေ သူ့နောက်ပဲ လိုက်ချင်နေတယ်။ မှတ်
လောက်သားလောက် အောင်ကို ပစ်ထားလိုက်ဦးမယ်။ ဒါမှ နောင်ကိုမ
လိုက်ရဲတော့မှာ ။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်တော့ သမုခ တစ်ယောက် အကြီး
အကျယ် ပြဿနာရှာမှာ တော့ သိ၏။

သို့ပေမယ့် ...

သူ့ဘက်က အလျှော့ပေးဖို့ မစဉ်းစားပါ။

ဒီကောင်မလေးကို ပညာပေးမှ ကို ဖြစ်တော့မှာ မို့ သူ့စိတ်တွေကို တ
င်းထားမိသည်။ ။

အခုလောက်ဆို ...

အဲယားကွန်းပိတ်ထားတဲ့ ကားထဲမှာ သမုခတစ်ယောက် ပူလောင်အို
က်စပ်နေလောက်ရော ပေါ့။ ပြင်ဆင်ခြယ်သခဲ့တဲ့ အလှအပတွေ သဲထဲ
ရေသွန်သလို ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ သူကလည်း ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ကတည်းက သူမဆီ
လုံးဝပြန်သွားပြီးတော့ကို ချောမခေါ်တာဆိုတော့ ဒီအတိုင်းကြီး ထိုင်လျ
က်ရှိနေ တော့မှာ ပဲ။

ရှေ့တွင် ရှိသော လူသုံးယောက်ကို နာရီဝက်လောက်

သူထိုင်စောင့်ပြီး သူ့အလှည့်ရောက်လာ သည် ။

မိုးမြင့်ထွဋ်တစ်ယောက် ...

အေးဆေးစွာ ဆံပင်ညှပ်၊ ခေါင်းလျှော်နေလိုက်သည် ။

သူ ...

စဉ်းစားနေမိတာက သမုခအကြောင်းပဲ။

ဒီကောင်မလေး အခုချိန်ထိ ငြိမ်သက်နေတာ မယုံနိုင်စရာ။

သမုခက ...

ငယ်ငယ်လေးကတည်းကတော့ ငါးမိနစ်ကိုတစ်ကြိမ်လောက် စိတ်
ကောက်တတ်တာ သိ သည် ။ စိတ်အကောက်လွယ်ပေမယ့်
စိတ်အပြေမြန်တတ်တဲ့ သမုခ။ ကြာရှည်ကြီးတော့ စိတ်မ ကောက်နေ
တတ်ပါ။

ဒီကနေ့တော့ ...

တော်တော်ခွဲကောင်းကောင်း နှင့် အချိန်အကြာကြီးကောက်တယ်လို့
သာ မှတ်ရမည်။ သူ့ထံသို့ လုံးဝကို လိုက်မလာခဲ့ချေ။

သူ အားလုံးအပြီးသတ် ပြင်ဆင်ပြီး ကြာချိန်သည် တစ်နာရီခွဲကျော်
ကျော်ကို ကြာမြင့်ခဲ့သည် ။ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးပြီး အပြင်ကို ပြန်ထွ
က်ခဲ့၏။ ဒီလောက် သူမလေးကို စိတ်ဒုက္ခပေးလိုက် ရတယ်ဆိုလျှင်ပဲ
လုံလောက်နေပြီဟု သူဆုံးဖြတ်ကာ ကားရပ်ထားရာဆီသို့ လှမ်းအကြ
ည့် ...

ဟင် ...

ကားမရှိတော့ပါလား။

သူ ...

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝဲကာ ကားရပ်ထားမလားဆိုပြီး ရှာကြည့်သေးသည်။ သို့သော် ... သူ့ကားလုံးဝရှိမနေချေ။ သူ့စိတ်ထဲ ထင်ခဲ့ရုံသာ သွားရသည်။ ကားရပ်ခံ လာကောက်သည့် ကောင်လေးဆီ သွားပြီး သူ့စုံစမ်းမေးမြန်းမိ၏။

"ဪ ... ဆလွန်းကားအဖြူလေးလား၊ အဲဒီကားက ထွက်သွားတာ ကြာလှပြီအစ်ကိုရဲ့ ၊ ကားထဲက အစ်မချောချောလေးက ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုလာမေးရင် ဒီစာလေးပေးလိုက်ပါလို့ မှာ ခဲ့တယ်"

"ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ပေး ... ပေး"

မိုးမြင့်ထွဋ်တစ်ယောက် စာရွက်ခေါက်လေးကို ကပျာကယာယူပြီး ဖွင့်ဖတ်လိုက်တော့ သမုခရဲ့ လက်ရေးပိုင်းပိုင်းလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုကို ...

ကျွန်မကားယူသွားတယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ လာတာဆိုတော့ သွားကြည့်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ကိုကို။ ကိုကို မကြည့်ဖြစ်ပေမယ့် မပူပါနဲ့ ။ ကျွန်မပြန်ပြောပြပါ့မယ်။ စိတ်ချကိုကို အစအဆုံး သေသေချာချာကြည့်ပြီး မှတ်ခဲ့မယ်သိလား။

ကျွန်မ ရုပ်ရှင်လွှတ်ချိန်မှ ပြန်လာမှာ နော်၊ ကိုကို အငှားကားနဲ့ အရင်ပြန်နှင့်ပြီး လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဖြစ်ဖြစ် ကြိုစောင့်နေလိုက်။

သမုခ

မှတ်ချက်။ ကားသော့အပိုတစ်ချောင်းကို အန်တီမေ့ဆီက တောင်း

ထားခြင်းဆိုတဲ့ သမုခ ရေးထားတဲ့ စာလေးကို ဖတ်ပြီး အကြီးအကျယ်
တုန်လှုပ်သွားရသူကတော့ မိုးမြင့်ထွဋ်ပဲဖြစ်သည်။ ။

ကြည့်စမ်း ...

ဘယ်လောက်များ လည်လိုက်တဲ့ သမုခလဲလို့။

သူ့မှာ တော့ ...

သမုခကို ကောင်းကောင်း ကြီး ပညာပေးလိုက်နိုင်ပြီဆိုပြီး ကိုယ့်အ
တွေးနဲ့ ကိုယ်မြူးနေတာ။ အခုတော့ သူမကပဲ သူ့ကို ပညာပြန်ပေးသွား
ခဲ့သည်။ ။

တောက် ...။

သူ ခံလိုက်ရပြန်ပြီ။

ဒီတစ်ခါလည်း သူပဲခံလိုက်ရပြန်ပြီပေါ့။ ဒါကြောင့် စိတ်ထဲက
တစ်မျိုးထူးဆန်းနေပါတယ်လို့ ထင်မိသားပဲ။ အခုချိန်ထိ လိုက်မလာပါ
ဘူး မှတ်တယ်။ သူမက ကားကိုယူပြီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့် နေတာကိုး။

တောက် ...။

မိုးမြင့်ထွဋ်တစ်ယောက် အခုမှ တော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

တက္ကစီငှားပြီး လမ်းထိပ်ကနေ သွားကြိုပြီး စောင့်နေရုံမှ တစ်ပါး
အခြားမရှိတော့။ ရင်ထဲမှာ တော့ အခံရခက်စွာပင် တန့်န့်နဲ့ ခံစားနေရ
၏။

သမုခတစ်ယောက်မှာ လည်း ကိုကိုကိုထားခဲ့ပြီး ရုပ်ရှင်ရုံသို့သာ လာ
ခဲ့ရတာ ဒုက္ခတော့ အတော်ကလေး ရောက်ရသည် ။
ကောင်မလေးချောချောလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ ကောင်လေးတွေ ရဲ့

မျက်ဝန်းလေးတွေကမနည်း။

သူမ ...

ကြောက်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းကာ လက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ကံဆိုးတာက အပေါ်ထပ်အထူးတန်းတွင် လက်မှတ်ရဖို့ က ခက်နေသည်။ ကိုကိုကားနှင့် လာပြီး ကိုကိုဟင်းနီးဖုန်း ကို ဟန်ပါပါကိုင်ကာ ခပ်ကျော့ကျော့လေးဆင်းလာတဲ့ သူမကို တချို့က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ လား။ မော်ဒယ်ကောင်မလေးများ လားဆိုပြီး ဝိုင်းကြည့်နေသော မျက်လုံးများကို ရှောင်ကာ လက်မှတ်ရရေး အတွက် လုံးပမ်းနေလိုက်သည်။

မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းလေးနှင့် လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ ကောင်လေးဆီက ဝယ်ဖို့ ကြိုးစား လိုက်၏။

"အစ်မ ... လက်မှတ်က အထူးတန်းနှစ်ယောက်တွဲခုံတန်းပဲရှိတော့တယ်"

"ငါ တစ်စောင်ပဲယူမှာ "

"ဒါက နှစ်စောင်တစ်ခါတည်းရောင်းမှ ဖြစ်မယ်"

"ပြဿနာပဲ .. ငါက တစ်ယောက်တည်းကြည့်မှာ ၊ ဘယ်နှစောင်ဝယ်ရမလဲ၊ တစ်စောင်ပဲ ယူမှာ "

"အစ်မကလည်း ကျွန်တော့်လက်မှတ်က အစ်မကို ခွဲရောင်းလို့ မရဘူးဗျ၊ ဒါဆို အောက်ထပ်ပဲ ကြည့်ပါလား"

"ဟင့်အင်း ... ငါအပေါ်ထပ် အထူးတန်းကပဲကြည့်မှာ "

လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ ကောင်လေးက စိတ်ရှုပ်ထွေးသလို ကျွန်မကို ခ

ပံပေပေလေးကြည့်သည်။ ။

"လက်မှတ်ရှိသေးလား ... ကောင်လေး"

"ဘယ်နှစောင်ယူမှာ လဲ အစ်ကို"

"အထူးတန်းလက်မှတ် တစ်စောင်ပဲယူမှာ "

"ဗျာ"

တစ်ယောက်ကလည်း တစ်စောင်ပဲယူမှာ ဆို၍ အခက်တွေ့သွားပုံရသော လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး သမုခ အကြံဉာဏ်ရသွားပြီး ...

"ဒါဆို အစ်မတစ်စောင်ယူမယ်ဆိုတော့ ပြီးပြီပေါ့ဟဲ့၊ ရောင်းလိုက်တော့လေဟာ"

"အဲ ... အဲ ... ဒါက"

"နင်ကလည်း လေ .. ဈေးရောင်းသမား မဝီသလိုက်တာ၊ ပေးတော့ ဟယ် ... လက်မှတ်၊ ရှေ့ ... ရှေ့ ရုံထဲတောင် လူတွေဝင်နေကြပြီ ... ပိုက်ဆံယူတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီမှာ လက်မှတ်"

ကောင်လေးကို စိတ်မရှည်စွာပင် ပိုက်ဆံအတင်းထိုးပေးခဲ့ပြီး ကျွန်မ လက်မှတ်တစ်စောင် ကိုယူကာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည်။ ။ သူမနံဘေးက လက်မှတ်ဝယ်နေသည့် လူကိုလည်း မော့မ ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ချေ။

ဘာပဲပြောပြော ...

ဒီလူနဲ့ ဆုံခဲ့တာတော့ တော်တော်လေး အဆင်ပြေခဲ့သည်။ ။

သူသာလက်မှတ်လာမဝယ်ပါက ဒီကနေ့အဖို့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲသို့ သူမဝင်

လာနိုင်မှာ မဟုတ်ချေ။

ရင်ခုန်စရာတော့ အကောင်းသား။

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်ရုံ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ကြည့်ဖြစ်တာ ဆို၍ ဤတစ်ကြိမ်သာ ရှိခဲ့တာလေ။ အဲဒီအတွက် အားငယ်စိုးရွံ့စိတ်က လေးကတော့ ရင်မှာ ခိုတွယ်နေခဲ့သည် ။

ရုံထဲတွင် လက်မှတ်ယူပြီး သူမကို လက်မှတ်စစ်တစ်ယောက်က ခုံ နေရာလိုက်ပြပေး၏။ ဝယ်လာသော စားစရာမုန့်ထုပ်များကို ယူ၍ သူမ လိုက်ပါသွားမိသည် ။ ကိုကိုအား အနိုင်ပိုင်းပြလိုမှု လေးနဲ့ အရွဲ့တိုက် ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် အခုချိန်ထိ အဆင်ပြေပြေရှိနေတာ ကျေးဇူးတင်ရမည်။

"အစ်မ ... ခုံက ဒီမှာ ပဲ"

"ဪ ... အေး ... အေး ... ကျေးဇူးပဲနော်"

ဝန်ထမ်းကောင်လေး ညွှန်ပြသော ထိုင်ခုံလေးတွင် ကျွန်မဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"အစ်မ ... တစ်ယောက်တည်းလားဟင်"

"ရှင်"

"အဖော်ပါလာသေးလားလို့ မေးတာပါ။ ဒီခုံက နှစ်ယောက်တွဲခုံဆိုတော့"

"အို ... ဟုတ်သားပဲ၊ အခုမှ သတိထားမိတော့တယ်၊ အစ်မက တစ်ယောက်တည်း လာကြည့်တာ"

ထိုင်ခုံက နှစ်ယောက်တွဲထိုင်ခုံလေးဖြစ်သည့်အပြင် အလယ်မှာ လည်း လက်ရန်းကမရှိ၊ အနောက်ဘက်မှာ လည်း ခပ်ဝိုက်ဝိုက် အကွယ်

လေးနဲ့ ဖြစ်နေသည်။ ။

"အဲဒါ ဆိုရင်တော့ ... ဒီလိုခုံမျိုး မဝယ်သင့်ဘူး၊ ဒါက သမီးရည်းစား
တွေ အများ ဆုံး ဝယ်ထိုင်ကြတဲ့ ခုံမျိုးပဲ၊ အစ်မနံဘေးကို ဘယ်လိုလူမျိုး
လာကျဦးမလဲ မသိသေးဘူးလေ"

ကျွန်မမျက်ဝန်းထဲ သူမနံဘေးမှ ကပ်လျက် လက်မှတ်ဝယ်သွားတဲ့
လူကို ပြန်သတိရမိသွား သည် ။ သူဝတ်ထားတာက ရုပ်အဖြူလက်ရှည်
နှင့် ပုဆိုးပဲ။ ဟုတ်တယ် ... ယောက်ျားတစ်ယောက် ဝယ်တာဆိုပေမယ့်
မျက်နှာဘယ်လိုပုံစံဆိုတာ သူမမကြည့်ဖြစ်ခဲ့။

ပြီးတော့ ...

ဒီလက်မှတ်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ အတင်းဝယ်ခဲ့တာ ...

ဘုရားရေ ...

ကျွန်မကို တစ်ဖက်လူ ဘယ်လိုအထင်များ ရှိသွားလိမ့်မလဲ။

စဉ်းတောင် မစဉ်းစားရဲတော့။

ဝန်ထမ်းကောင်လေး အနားကနေ ထွက်သွားပေမယ့် မေးခွန်းပေါင်း
များစွာနှင့် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းရှိနေရသည်။ ။

ရုပ်ရှင်စင်္ကြံပေါ် မီးတွေအားလုံး အမှောင်ချသွားတော့ ကျွန်မပိုပြီး ခြေ
ဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်သွားရ၏။

ဟိုလူ ...

လက်မှတ်မဝယ်ဖြစ်ပါစေနဲ့ ။

ကျွန်မ ...

အခုမှ ပဲကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေမိရတော့သည်။ ။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဇောချွေးတွေပင် ပျံလာ၏။

သမီးရည်းစားတွေ အကြည့်များ တဲ့ ခုံတွဲလေးတဲ့ ။

ဘုရားသခင်။

ကျွန်မအဆင်ပြေနိုင်ပါစေ။
